

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/1288/2015
Identifikačné číslo spisu: 5111231897
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5111231897.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne W., so sídlom v W., proti žalovanej prof. RNDr. E., CSc., bývajúcej v W., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Patajová Pataj s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, J. Chalupku 8, o náhradu škody 2 246 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 227/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. februára 2015 sp. zn. 6 Co 550/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej trovy dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 119,62 Eur na účet právneho zástupcu žalovanej do 3 dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 14. apríla 2014 č.k. 7 C 227/2011-205 žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa si v konaní uplatňovala právo na zaplatenie žalovanej sumy, ktorá jej vznikla z titulu zodpovednosti žalovanej ako zamestnankyne žalobkyne, neskôr poukázala na to, že u žalovanej ide aj o objektívnu zodpovednosť z titulu jej postavenia ako dekanky fakulty. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyňa je verejnou vysokou školou v zmysle zákona č. 131/2002 Z.z. u ktorej bola žalovaná v pracovnoprávnom vzťahu ako vysokoškolský učiteľ a zároveň v období od 23. novembra 2004 do 23. novembra 2008 vykonávala funkciu dekanky. Súd prvého stupňa konštatoval, že objektívna zodpovednosť žalovanej ako dekanky nevyplýva z jej postavenia dekanky, ktorá aj z titulu tohto postavenia bola v pracovnoprávnom vzťahu k žalobkyňi. Uviedol, že podľa § 179 Zákonníka práce sa posudzujú také prípady zodpovednosti zamestnanca za škodu, ktoré vznikli zavineným porušením povinnosti zamestnanca pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním a nie sú upravené iným osobitným ustanovením. Zamestnávateľ je povinný preukázať nielen vznik škody, protiprávnosť konania zamestnanca, ale aj zavinenie, a rovnako tak i príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním zamestnanca. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa ďalej za preukázané, že žalovaná v mene žalobkyne konala pri rozviazaných pracovných pomeroch so zamestnancami p. E. a p. P., v súlade s jej postavením dekanky upraveným zákonom č. 131/2002 Z. z.,

štatútom žalobkyne a pracovným poriadkom. Konštatoval, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, ktoré konkrétne povinnosti vyplývajúce žalovanej ako dekanke zo zákona č. 131/2002 Z. z. a vnútorných predpisov v súvislosti s ukončením pracovných pomerov menovaných porušila. Žalobkyňa v súdnych konaniach o určenie neplatnosti skončenia pracovných pomerov s p. E. a p. P. s konaním žalovanej ako dekanke súhlasila a trvala na tom, že predmetné výpovede sú platné a v súlade so zákonom a vnútornými predpismi. Poznamenal, že v oboch prípadoch proti prvostupňovému rozsudkom, v ktorých súd určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru, podal odvolanie štatutárny zástupca žalobkyne, ktorému žalovaná za túto činnosť zodpovedala, a ktorý sa s konaním v mene žalobkyne stotožnil, potom nemožno vyhodnotiť takéto konanie žalovanej za protiprávne a protiprávnosť jej konania nepreukazuje ani samotné určenie neplatnosti skončenia pracovných pomerov súdom, keď sama žalobkyňa na skončení pracovných pomerov trvala, a dlhodobo viedla súdne spory. S poukazom na uvedené, prvostupňový súd dospel k záveru, že nie je právne dôvodné žalobkyňu priznať uplatňované peňažné plnenie, majetkovú škodu na ňou tvrdenom skutkovom základe. Nebol preukázaný základný predpoklad, a to zavinené porušenie povinnosti pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s nimi, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti zamestnanca za škodu. Z výsluchu vypočutej svedkyne p. E., bývalej personalistky žalobkyne mal súd za preukázané, že zabezpečovala organizačno-právnu stránku rozviazania pracovných pomerov na podnet žalovanej, a na jej podnet aj všetky úkony s tým súvisiace konzultovala s právnym oddelením žalobkyne. Žalovaná teda neporušila ani svoju prevenčnú povinnosť a postupovala s náležitou opatrnosťou. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa nespĺnila už prvú podmienku zodpovednosti za škodu, keď v konaní nepreukázala, aké konkrétne povinnosti vyplývajúce žalovanej ako dekanke zo zákona č. 131/2002 Z. z. vnútorných predpisov v súvislosti s konaním v mene žalobkyne pri ukončení pracovných pomerov porušila, keď navyše za túto činnosť bola zodpovedná rektorovi, ktorý je štatutárnym orgánom žalobkyne, koná v jej mene a zastupuje ju navonok, a ktorý s jej konaním súhlasil. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nespĺnenie prvej podmienky, súd prvého stupňa považoval za nadbytočné a nehospodárne dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok, a to vzniku škody, ako nemajetkovej ujmy a v príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Z uvedených dôvodov návrh žalobkyne zamietol. Rozhodnutie o trovách si prvostupňový súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil na dobu, po právoplatnosti veci samej.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. februára 2015 sp. zn. 6 Co 550/2014 na odvolanie žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Výslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a dospel ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. S argumentáciou žalobkyne o nutnosti aplikácie objektívnej zodpovednosti žalovanej ako dekanke, vyplývajúcej podľa jej názoru z § 28 ods. 1 veta tretia zákona č. 131/2002 Z.z. v spojení s § 23 ods. 1 citovaného zákona sa odvolací súd nestotožnil. Uviedol, že aj keď bola žalovaná ako dekanke štatutárnym orgánom žalobkyne, v zmysle zákona č. 131/2002 Z.z. bola súčasne jej zamestnancom. Konštatoval, že pokiaľ sa v zmysle § 179 ods. 1 Zákonníka práce na zamestnancov aplikuje predovšetkým všeobecná zodpovednosť za škodu spôsobenú pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi (ak sa nejedná o prípady osobitnej zodpovednosti) niet dôvodu, aby sa na iného zamestnanca, hoci aj vystupujúceho v pozícii dekana, v takýchto prípadoch vzťahovala objektívna zodpovednosť. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno z citácie § 28 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z., v zmysle ktorého dekan zodpovedá za svoju činnosť rektorovi, vyvodiť na strane dekana vznik objektívnej zodpovednosti za škodu v súvislosti so skončením pracovných pomerov zamestnancov. Odvolací súd konštatoval, že v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že návrh na skončenie pracovného pomeru s p. E. a p. P. v zmysle pracovného poriadku podával priamy nadriadený zamestnanca, s ktorým sa mal pracovný pomer skončiť, pričom tento návrh mal obsahovať potrebné náležitosti v zmysle Zákonníka práce. Zároveň podľa toho istého pracovného poriadku organizačno-právnu stránku skončenia pracovného pomeru zabezpečoval príslušný personálny útvar (Smernica č. 46 článok 5 bod 5 - č.l. 31 spisu). Ku skončeniu pracovného pomeru zamestnancov žalovaná nepristúpila svojvoľne. Pokiaľ z vykonaného dokazovania v prípade predchádzajúcich konaní o neplatnom skončení

pracovného pomeru s p. E. a p. P. vyplynulo, že dôvodom vyslovenia neplatnosti skončení pracovných pomerov boli nedostatky (či už formálne resp. hmotnoprávne) vo výpovediach daných zamestnávateľom, odvolací súd uviedol, že nemožno v týchto skutočnostiach vidieť porušenie povinnosti žalovanej ako bývalej dekanky, keďže za riadne skončenie pracovných pomerov po obsahovej a formálnej stránke boli zodpovední jednak priami nadriadení zamestnanca, s ktorým sa mal pracovný pomer skončiť, a taktiež aj príslušný personálny útvar. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 4 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého odvodila od ust. § 237 písm. f/ O.s.p. Namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, čo sa v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu SR považuje za porušenie základného práva na spravodlivý proces. Uviedla, že takou istou vadou je postihnuté aj rozhodnutie súdu prvého stupňa. Tvrdila, že odvolací súd sa s jej argumentmi uvedenými v odvolaní náležite nevyrovnal. Podľa názoru žalobkyne sa súd prvého stupňa a následne ani odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že zodpovednosť za škodu je v danom prípade potrebné posudzovať aj podľa § 13a zákona č. 552/2003 Z.z. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť a zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľka napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne

obsadeným.

Dovolaiteľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že súdmi jej bola odňatá možnosť konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K dovolateľkou tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku toho, že - ako uvádza - napadnuté rozhodnutia, sú nedostatočne odôvodnené.

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalobkyňa odôvodnila prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je relevantným dovolacím dôvodom avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladat' vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (uvádza skutkový stav, ktorý považovali súdy za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v

odôvodnení). Odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil.

Námietka dovolateľky vo vzťahu k nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa nebola dôvodná. Dovolací súd zdôrazňuje, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že zisťovanie skutkových podkladov pre rozhodnutie súdov nebolo správne, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalobkyňa v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola ňou tvrdená procesná vada konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná si uplatnila trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu žalobkyne) podľa § 13a ods. 1 písm. c/, vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 119,62 Eur spolu s DPH. Výpočet trov právneho zastúpenia vychádza zo základu uplatneného nároku 2 246 Eur, kde za jeden úkon právnej služby je tarifná odmena 91,29 Eur (§ 10 ods. 1). S režijným paušálom (§ 16 ods. 3) pre rok 2015 8,39

Eur a 20% DPH (§ 18 ods. 3) trovy právneho zastúpenia činia 119,62 Eur. Dovolací súd zviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej trovy dovolacieho konania vo výške 119,62 Eur na účet jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.